

"Сестра Поезії, дочка людської Правди"

/до 95-річчя від дня народження Ліни Василівни Костенко/

1930 народилася Ліна Костенко, поетеса, культуролог, громадська діячка, одна з лідерів шістдесятництва, лауреат Шевченківської премії (1987). Лауреат міжнародної премії Фонду Омеляна і Тетяни Антоновичів (1990), премії ім. Ф. Петрарки за книжку поезій у перекладі італійською мовою "Інкрустації" (1994), премії ім. О. Теліги (2000). Нагороджена Почесною відзнакою Президента України (1992) і орденом кн. Ярослава Мудрого 5-го ст. (2000). Почесний професор Києво-Могилянської академії, почесний доктор Львівського та Чернівецького університетів. Відмовилася від звання Героя України. У сучасній українській традиції входить до переліку найвідоміших жінок давньої та сучасної України. 1946 надрукувала свої перші вірші. Згодом опублікувала кілька поетичних збірок: "Проміння землі" (1957), "Вітрила" (1958), "Мандрівки серця" (1961). На початку 1960-х брала участь у літературних вечорах київського Клубу творчої молоді. Починаючи з 1961, її піддавали критиці за «аполітичність», був знятий із плану знімання фільм за сценарієм Л. Костенко «Дорогою вітрів». З 1963 для її творів настала багаторічна негласна, але жорстка заборона. Збірки "Зоряний інтеграл" та "Княжа гора" були зняті з виробництва. 1965 – Л. Костенко підписала лист-протест проти арештів української інтелігенції. Була присутня на суді над М. Осадчим і М. Зваричевською у Львові. Під час суду над братами Горинями кинула їм квіти. Разом із І. Драчем звернулася до редакції журналу «Жовтень» (тепер «Дзвін») і до львівських письменників з пропозицією виступити на захист заарештованих. У травні 1966 – у Спілці письменників України, де таврували «націоналістичних відщепенців», частина молоді влаштувала овацію Л. Костенко, яка відстоювала свої позиції і захищала І. Світличного, О. Заливаха, М. Косіва і Б. Гориня. 1968 – написала листи на захист В. Чорновола у відповідь на наклеп на нього в газеті «Літературна Україна». Після цього ім'я Л. Костенко в радянській пресі довгі роки не згадувалося. Вона працювала «в шухляду». 15 років: саме стільки часу вірші Ліни Костенко були під заборonoю. Після аварії на Чорнобильській АЕС Костенко багато часу віддала для збереження спадщини Чорнобильщини, постійно порушувала гострі побутові проблеми "зони". Наступна її книжка – "Над берегами вічної ріки" – з'явилася тільки 1977. Автор кількох історичних творів: два романи у віршах – "Маруся Чурай" (1979) та "Берестечко" (основна частина написана наприкінці 1960-х, надрукований 1999), поема-балада "Скіфська Одиссея", "Дума про трьох братів неазовських". 2010 року вийшов перший роман Л. Костенко – «Записки українського самашедшого». У лютому 2011 року вийшла поетична збірка Ліни Костенко

«Річка Геракліта». У липні 2018 року підтримала відкритий лист українських діячів культури до ув'язненого у Росії українського режисера Олега Сенцова. Її проукраїнську позицію можна побачити і зараз. Зокрема, за два дні до повномасштабного вторгнення росії в Україну, Костенко написала вірш, у якому назвала путіна “маленьким сірим чоловічком”.

Професор Микола Ільницький окреслив життя і творчість поетеси містким визначенням – «**вірність поезії як долі**». Доля прозирає крізь вірші, поезія є долею, тут важко щось одне виокремити. Вкрай малослівна щодо себе самої, Ліна Костенко залишає нам право побачити у віршах відблиск свого життя, тяжкої письменницької праці, високих почуттів.

Видання творів Ліни Костенко в фонді бібліотеки ВЗО УКД

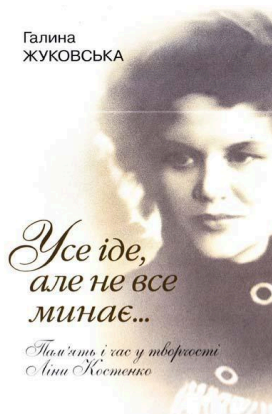

Костенко Л. Записки українського самашедшого / Л.

Костенко. – 15-те вид. – К.: А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА, 2014. – 416 с. – (Перлини сучасної літератури).

Роман вперше вийшов у світ у видавництві Івана Малковича в грудні 2010 року і практично зразу ж став українським бестселером. У ньому описується період президентства Леоніда Кучми та Помаранчева революція. Головний герой роману, 35-річний програміст за освітою, який проте займається обслуговуванням комп'ютерів, а не програмуванням.

За жанровою стилістикою «Записки українського самашедшого» — насичений мікс художньої літератури, внутрішніх щоденників, сучасного літописання і публіцистики.

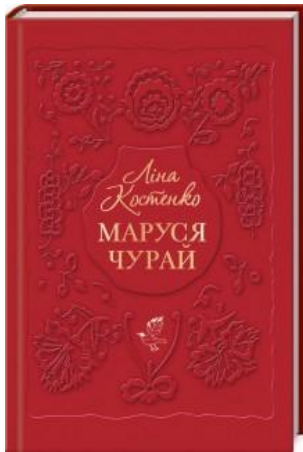

Жуковська Галина «Усе іде, але не все минає».

Пам'ять і час у творчості Ліни Костенко: Монографія.
– К.: Книга, 2010. – 188 с.

У книзі через філософські категорії історичної пам'яті і часу досліджено своєрідність художнього моделювання минулого у різних жанрах творчості Ліни Костенко, здійснено вивчення особливостей відображення історичних подій та осіб, детально простежено історіософські аспекти творчості поетеси. У монографії вперше демонструється комплексний підхід до вивчення творчості Ліни Костенко з детальним аналізом малодосліджених сучасним літературознавством історичних поем Скіфська одіссея і Дума про трьох братів

неазовських, а також історичного роману у віршах Берестечко. Простежується зв'язок давноминулих подій з сучасністю, досліджується внесок Ліни Костенко в демістифікацію легендаризованих історичних постатей та подій. Представлена праця розширює коло літературознавчих питань, сприяє створенню цілісної концепції творчості Ліни Костенко, суттєво доповнює та розширює аспекти вивчення історико-літературного процесу в Україні в 60-90-і рр. XX ст.

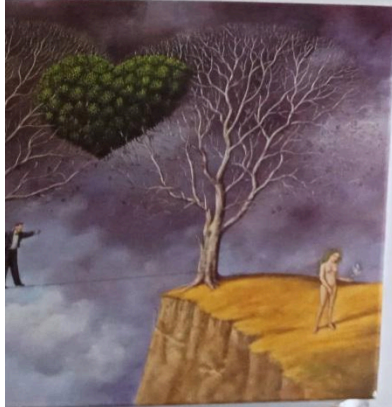

Ліна Костенко Маруся Чурай : історичний роман у віршах. – К.: Веселка, 1980. – 159 с.

Історичний роман у віршах «Маруся Чурай» визначної української поетеси Ліни Костенко — один із вершинних творів української літератури, своєрідна енциклопедія духовного життя нашого народу в XVII ст. Висока драма любові вирує на тлі епічних історичних змагань, де доля легендарної Марусі Чурай тісно переплетена з долею України.

Л І Н А
КОСТЕНКО

записки
українського
самашедшого

Галина
ЖУКОВСЬКА

*Усе іде,
але не все
минає...*

*Пам'ять і час у твердості
Ліни Костенко*

ЛІНА
КОСТЕНКО
МАРСЬ
УКРАЇН